

Történetek a puhító házibulikról

2024 január 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Ezért nem kegyelmeznek Tóth Gabinak, Kovács Ákosnak vagy Eperjes Károlynak. - Szentesi Zöldi László nagyszer? írása!

Tavaly ?sszel, amikor Lentulai Krisztián meghívott Bezzeg cím? m?sorába, szót ejtettem a liberális kényszerítés természetér?l. De hogy az általam akkor említett puhító házibuli és egyáltalán a különféle furcsa módszerek hogyan leplezik le a baloldali hálózatot, arról érdemesebb hosszabban is elgondolkodnunk.

A jelszó: velünk vagy ellenünk. A baloldali eszmékbe – pontosabban szólva abba az ideológiai káoszba, ahol ?k tanyáznak – soha nem szivároghat be a másként gondolkodás egyetlen eleme sem. A liberális (mostantól nevezzük így ?ket, bár a szocialista, anarchista, woke hív?, feminista, LMBTQ-aktivista és a többi gyakorlatilag ugyanazt jelenti) magát modernnek, mindenki mást pedig elmaradott szerencsétlennek lát.

Magyarországon a kilencvenes évek elejét?l tenyésznek liberálisok saját készítés? díszketrecükben. Magukról ?szintén elhiszik, hogy tévedhetetlenek, a többieknek pedig feltétlenül el kell t?nniük, meg kell semmisülniük, hiszen kívül rekedtek az ? szép, új világukon.

Újságírói pályafutásom harminc esztendejében sokat beszélgettem liberálisokkal. Eleinte sokszor, aztán ritkábban, ma pedig már egyáltalán nem. Bolgár György id?nként üzen, hogy a rádióm?sorában szívesen vitatkozna velem, hívtak az ATV-be is, de köszönöm, nem. Semmiféle gy?löletet nem érzek, egyszer?en nem tudok velük mir?l beszélgetni. Nincsenek közös témáink. A liberális valójában nem hisz, mert nem hihet Istenben, vagyis a teremtett világ neki csak véletlenek sorozata, a magyar nemzet leginkább lakosság, a család pedig tökéletesen egylényeg? a meleg párok együttélésével. Felmondjuk egymásnak a nézeteinket, de sehonnan nem indulunk ki, sehova nem haladunk, így – nyilvánvalóan – semmis lesz a végeredmény is. Ebben inkább nem veszek részt. Évek óta azért nem vitatkozom liberálisokkal, sem a nyilvánosságban, sem a magánéletben, mert tökéletesen ismerem az érvelésüket. Azt is tudom, hogy

képtelenség ?ket visszahódítani a tények és a tapasztalatok birodalmába. Hosszú-hosszú évekkel ezel?tt végleg elröppentettem életemb?l a liberálisokat, és milyen remekül tettem. ?k azonban nem így gondolkodnak rólunk, a magyar emberekr?l, közös szül?földünkr?l. Bármilyen eszközzel – beleértve ebbe a zsarolást, fenyegetést, kényszerítést – érvényt akarnak szerezni téves nézeteiknek.

Annak idején, a kilencvenes években bárhova fordult az ember, liberálisokba botlott. Pedig talán akkor sem ?k voltak többen, viszont sikeresen keltették maguk körül a hatalom és a tudás illúzióját. Ma is az a helyzet, hogy aki valamir?l többet tud náluk, m?veltebb, olvasottabb, képes elrendezni magában a világ dolgait, azokat vagy maguk mellé állítják, vagy örökre kirekesztik. A kilencvenes években így telt az élet a budapesti értelmiségi szalonokban. A valódi liberális persze nem szellemi artista, inkább csak ügyes keresked?. Csalhatatlan szimatával felfigyel arra, hogy itt ez a vidéki gyerek, huszonéves, jól néz ki, értelmes, tehetséges, lehet bel?le valamit faragni, nosza, tereljük a megfelel? irányba. A puhító házibuli – hogy végre err?l is beszéljünk – éppen ennek a fóruma, mint ahogyan bármilyen találkozó, ebéd, kávézás, folyosói beszélgetés is.

Nagyjából 1993-ban meg kellett volna értenem – mert elmondták százszor –, hogy ebben az országban ?k irányítanak mindent, a gazdaságot, a politikai életet, a kultúrát és persze a sajtót is. Vagyis aki bármit el akar érni, csakis velük, általuk lehetséges, ezért liberálissá kell válnia az embernek.

Nyilvánosan fel nem fedett, de mégis létez? kívánságlistájukon olyan tételek szerepeltek, amelyekhez magára valamit adó embernek nem lehetett köze. Ugyanakkor mindig meglebegtettek valamilyen lehetséges jutalmat: munkát, ösztöndíjat, pénzt, bármit, amivel lekenyerezhettek. Számtalan ilyen burkolt ajánlatot kaptam, de soha, egyetlen alkalommal sem árultam velük közös gyékényen.

És nem azért, mert ne lett volna jó a több, mint a kevesebb, hanem mindig azokra gondoltam, akiket valóban szeretek, aztán rájuk néztem, és hívtam a taxit, leléptem a puhító házibuliból. Akkor már mindenféle értelemben kész ember voltam, és mindenben az ellenkez?jét vallottam, mint ?k, és ha tudják, hogy ilyen vagyok, aligha kísérleteznek. Azért élveztem a m?sort, s bár tizenöt-húsz évig valóban úgy t?nhetett, hogy ?k diktálják a tempót ebben az országban, mára – nagyjából – sikerült legy?rni az egyeduralmukat.

Emlékszem a puhító házibulik egyik jellegzetes kiszólására: következetesen magyaroknak szólították a többi embert, mintha valami távoli, küls? érintkezésben lennének az ország népével, saját honfitársaikkal. Világosan emlékszem, milyen értetlenül néztek rám, amikor erdélyi vagy felvidéki utazásaimról, az ottani magyarság helyzetér?l meséltem. Felfigyeltem arra is, hogy a liberális társaság botrányosan sznob, állandóan a kapcsolataikkal, a hatalmukkal, a pénzükkel hencegnek. Minden esetben úgy bánnak veled, hogy megértsd: te még csak próbaid?n vagy. Bizonyítanod kell, az elkötelezettség jelét mutatnod, hogy valamennyire maguk közé

fogadjanak. Például nyilvánosan, fojtott kacagással (ahogyan ?k tették) le kellett volna parasztoznod nyolcmillió vidéki magyart. Éppen azt a vidéki közeget illett volna megtagadni, ahonnan érkeztél, és ahol mindig is otthon érezted magad. Vagy aláírni valamelyik hülye petíciójukat. Esetleg nyilvánosan, televízióban vagy írásban hitet tenni az ? fonák értékrendszerük mellett. Mert

aki késik behódolni nekik, aki nem arra törekszik, hogy a kitartottjuk legyen, abban soha, egyetlen percig sem bíznak. Ezért mondták meg a Fidesz vezet?inek, hogy visszadobják ?ket a szemetesbe, ahonnan kivették ?ket. Ezért nem bocsátják meg Bayer Zsoltnak, hogy nem velük szambázik, hanem magyarként él, ír, alkot. Ezért nem kegyelmeznek Tóth Gabinak, Kovács Ákosnak vagy Eperjes Károlynak. Minden önerejéb?l kiemelkedett magyar tehetség senki és semmi a szemükben.

A felsoroltak és az a sok-sok millió ember, aki nem tartozik hozzájuk, szerintük csak látszat, nem pedig a valóság. Ezért van az, hogy a saját berkeikben felnevelt tehetségteleneket ezerszer jobban becsülik, futtatják, támogatják, mint a maguk jogán kivált szupertehetségeket.

Megkaptam azt is évekkel ezel?tt, hogy nyilván kisebbségi komplexusban szenvedek, azért utálom a m?velt, világlátott, széles látókör? liberálisokat. Magáról nem szívesen beszél az ember, de mondjuk meg ?szintén: nemigen látok összehasonlítási alapot. A könyvek, amelyeket kamaszkoromtól máig elolvastam, a helyszínek, ahol újságíróként vagy magánemberként jártam, minden szellemi és anyagi javam, amit a magam erejéb?l elértem, éppen elegend? muníció számomra. Ami eddig történt velem: csodálatos történet. Amiben részt vettem vagy éppen nem vettem részt, joggal tehet büszke emberré.

Semmiféle hátrányt nem érzek, mert nem érezhetek a liberálisokkal szemben. Ellenben nagyon sokszor megtapasztaltam, hogy jobban értem, ismerem a történettudomány, az irodalom, a m?vészetek, a filozófia, a vallások természetrajzát, mint ?k, mert velük ellentétben valóban elmerültem a kutatásukban.

Ahogyan a valóságos élethez is jobban kapcsolódom, hiszen nem belterjes burokban, hanem családban, közösségben, utcán, focipályán, vízparton n?ttem fel.

Egy szó, mint száz: nemhogy hátrányban lennénk, valójában sokkal többet tudunk, értünk, mint ?k. Kétségeink pedig csakis azért lehetnek olykor, mert ?k üvöltve hirdetik a saját dics?ségüket, mi pedig szerénykedünk, és vonakodva adjuk meg az elismerést a teljesítményünkért. De a végs? szó mégiscsak azoké, akik szolgáltak és utat mutattak. Mert ha fölényesen megveted a másik embert, és ebb?l igyekszel t?két kovácsolni, örökre elt?nsz, semmi sem marad utánad.

Borítókép: Farkasházy Tivadar, akinek balatonszárszói nyaralója éveken át a véleménydiktáló baloldali értelmiségiek, újságírók egyik találkozóhelye volt (Fotó: Nemzeti Sport/Korponai Tamás)

Szentesi-Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló